

„Az apostolok pedig nagy erővel tettek tanúságot Urunknak, Jézus Krisztusnak feltámadásáról; és bőséges volt a kegyelem mindnyájukban.” (ApCsel 4,33)

Ez az ige húsvét idejére esik, és arra hív bennünket, hogy az evangéliumi üzenetet befogadó ember teljes szabadságával mi is legyünk tanúi annak az eseménynek, amely örökre belevésődött a történelembe: Jézus feltámadt!

Ahhoz, hogy teljesen megértsük ennek az Apostolok Cselekedeteiből vett versnek a jelentését, jó, ha felidézzük az előtte álló mondatot: „A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt. Egyikük sem mondta vagyonát sajátjának, mindenük közös volt.”[1]

„Az apostolok pedig nagy erővel tettek tanúságot Urunknak, Jézus Krisztusnak feltámadásáról; és bőséges volt a kegyelem mindnyájukban.”

A szöveg bemutatja az első keresztény közösséget, amelyet a Lélek hatalmas ereje éltet és a közösség jellemez. Ez arra készíti őket, hogy mindenkinek hirdessék az evangéliumot, az örömhírt, hogy Krisztus feltámadt.

Ezek az emberek pünkösd előtt még féltek és elbizonytalanodtak amiatt, ami nem sokkal korábban történt. A Lélek azonban elsöpörte félelmeiket és aggodalmaikat, és erejének köszönhetően most készek tanúságot tenni akár az életük árán is, és nyilvánosság elé lépnek.

Egy szív és egy lélek voltak, a kölcsönös szeretetet gyakorolták, még a javaikat is közösbe adták: és ez egyre több embert megérintett.

A Jézust követő nők és férfiak hallgatták szavait, vele együtt éltek a legkisebbeknek, a betegeknek fenntartott szolgálatban és szeretetben. Saját szemükkel látták a Jézus által művelt csodálatos tetteket, életük megváltozott, mert új törvény megélésére kaptak elhívást. Ők voltak az első tanúi Isten élő jelenlétének az emberek között.

De nekünk, Jézus mai követőinek mit jelent a tanúságtétel?

„Az apostolok pedig nagy erővel tettek tanúságot Urunknak, Jézus Krisztusnak feltámadásáról; és bőséges volt a kegyelem mindnyájukban.”

A Feltámadotról úgy tudunk leginkább tanúságot tenni, ha megmutatjuk, hogy él és közöttünk lakik. „Ha éljük az igéjét, ha [...] megőrizzük szívünkben a felebarát iránti szeretet tűzét, ha különleges módon törekszünk arra, hogy mindig megőrizzük a kölcsönös szeretetet egymás között – akkor a Feltámadott élni fog bennünk. Közöttünk fog élni és kiárasztja fényét és kegyelmét, átalakítja környezetünket gyümölcseivel. És Ő lesz az, aki Lelke által irányítja majd lépéseinket és tevékenységünket, Ő lesz, aki megszabja a körülményeket és megteremti a lehetőségeket, hogy az életét elvihessük az Őt szomjazókhoz.”[2]

„Az apostolok pedig nagy erővel tettek tanúságot Urunknak, Jézus Krisztusnak feltámadásáról; és bőséges volt a kegyelem mindnyájukban.”

Margaret Karram[3] írja: „»Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek« – ez az a rendkívüli üzenet, amelyet az apostolok 2000 évvel ezelőtt közvetlenül Jézustól kaptak, és amely megváltoztatta a történelem menetét. Ma Jézus ugyanezt a meghívást intézi hozzánk is: megadja a lehetőséget, hogy elvigyük őt a világba, felhasználva mindazt a kreativitást, képességet és szabadságot, amelyet ő maga adott nekünk.”[4]

Ez egy olyan felhívás, „amely nem ér véget az ő halálával, épp ellenkezőleg! Új erőre kap a feltámadás és a pünkösd után, amikor a tanítványok az evangélium bátor tanúivá váltak. És az ő megbízatásuk ma ránk szállt. Isten rajtam keresztül, mindannyiunkon keresztül továbbra is el akarja mondani az Ő szeretettörténetét azoknak, akikkel rövidebb vagy hosszabb ideig együtt vagyunk az életünk folyamán.”[5]

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] ApCsel 4,32

[2] C. Lubich, Az élet igéje, 1986. január, in *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5); Città Nuova, Roma 2017, p. 347.

[3] A Fokoláre Mozgalom elnöke

[4] Margaret Karram, *Chiamati e inviati*, Rocca di Papa, 2023. szeptember 15.

[5] uo.

forrás: fokolare.hu